

[Christophersen]

håbe, at Sovjetunionen ville bremse op for sin modernisering af de taktiske atomvåben, må vi i dag konstatere, at det ikke er sket. Det har ellers ikke manglet på opfordringer, men det er ikke sket, tværtimod: til deres overlegenhed på det konventionelle område har de nu føjet en overlegenhed på TNF-området, hvilket indebærer, at det om nogle få år alene vil være De Forenede Staters strategiske atomvåben, der har den fornødne afskrækkende effekt. Hvis det virkelige fik lov til at gå sådan, ville NATOs hidtidige strategi, der bygger på fleksibilitet og på at kunne bremse et angreb i starten og forhindre det i at udvikle sig til en altomfattende verdenskatastrofe, ikke længere kunne fungere. De, som nu taler om, at TNF-moderniseringen fremmer faren for en atomkrig, tager fejl. Det vil være en manglende modernisering, der forøger denne risiko, fordi den vil indnebære fristelser for en overlegen modstander og til sidst kun levne Vesten valget mellem overgivelse og en altomfattende gengældelse, eller den vil levne De Forenede Stater valget mellem at være Europas eneste effektive beskytter og at overlade Europa til sig selv, hvilket for vores vedkommende betyder, at Danmark overlades til sig selv og til andres forgodtbefindende.

Derfor er regeringens beslutning uigenomtænkt. Ikke fordi jeg vil påstå, at regeringen ikke til sidst vil medvirke til en modernisering, men fordi den med sit ønske om at udsætte beslutningen kunne iværksætte en moralsk nedbrydningsproces, der i sin konsekvens ville føre til dette. Men regeringen vil måske lade sig påvirke både af denne debat og af, hvad der kommer af reaktioner udefra. Man må håbe det, for heldigvis er det jo ikke sådan, at de øvrige NATO-lande falder for fristelsen til at slutte sig til et svagt standpunkt. Til gengæld indebærer det jo så, at den danske regering bevæger sig ud i isolation, såfremt den står fast på sit standpunkt. Dermed vil vi kunne komme i en situation, hvor vi af lande uden for alliancen betragtes som et land, der tilsyneladende let bøjer sig for pression, og som derfor vil udgøre et fristende mål for tilsvarende pressionser en anden gang, og af lande inden for alliancen vil Danmark blive opfattet som et medlem med en urealistisk opfattelse af den europæiske situation og med en manglende politisk vilje til at bære et medansvar, selv når det er så

beskedent som i dette tilfælde, hvor vi jo ikke skal modtage TNF-våben eller på nogen måde ændre vor atomvåbenpolitik, men alene anerkende andre medlemslandes vilje til at gøre det fornødne for alliancens troværdighed som helhed. Man kan godt spørge, hvilken dansk indflydelse den holdning eksempelvis vil have på forberedelsen af våbenkontrollforhandlinger i NATO. Og med hvilken vægt vil Danmark herefter kunne tale, når man i NATO skal drøfte forberedelsen af Madridmødet? Jeg tror, det bliver med langt mindre vægt, end det kunne være blevet.

Men måske er regeringens beslutning ikke en endelig beslutning. Jeg skal indrømme, at den tanke strejfede mig et par gange, da jeg lyttede til udenrigsministerens tale. I så fald vil jeg anbefale regeringen nøje at overveje situationen frem til den 12. december. Måske er regeringens beslutning ikke engang en beslutning, men alene et forhandlingsoplæg, som kunne afløses af et mere realistisk standpunkt; den tanke strejfede mig også, da jeg lyttede til ministerens afdæmpede indlæg. Til gengæld må jeg indrømme, at den ikke har strejft mig, når jeg har hørt andre af socialdemokratiets eller regeringens medlemmer udtale sig om sagen. Men hvis det forholder sig sådan, vil jeg anbefale regeringen, efter at den nu har præsenteret et synspunkt, som jeg forstår at svære indre politiske vanskeligheder kan have nødvendiggjort, at tilrettelægge sin politik sådan frem til den 12. december, at den sluttelig kan bekræfte, at Danmark er et fuldgyldigt og troværdigt medlem af den atlantiske alliance.

Palle Simonsen (KF):

Det var en afdæmpet tale, udenrigsministeren holdt, den karakteristisk deler jeg, men som udenrigsministeren selv nævner det i sin tale, er det kun et halvt år siden, vi sidst debatterede modernisering af NATOs taktiske atomvåben her i folketinget. Dengang var det forsvarsministeren, der besvarede en SF-forespørgsel, og selv om der naturligvis ikke på dette tidspunkt kunne være nogen klar konklusion fra forsvarsministerens side om, hvordan denne sag ville ende, når man skulle til NATO-mødet i december, må man nok sige, at talen udmærkede sig ved sin klarhed i analysen sammenlignet med den tale, som